

samme Aandedrag erklærede han, at han talte for egen Regning; saa kan jeg bedre forstaa ham. Det ærede Medlem stod i det hele meget velvillig overfor Spørgsmaalet Parlamentarisme. Det ærede Medlem udtalte Sp. 606: „Der er Folk, der have Sympati for Parlamentarismen, og andre, som have Antipati mod den. Hvad mig selv angaar, har jeg Sympati for den. Den er ikke udtrykt i noget skrevet Lovord i Grundloven, men efter min Opfattelse ligger den i den konstitutionelle Forfatnings Konsekvens.“ Altsaa, det ærede Medlem fra Horsens udtaler sig meget sympatisk om Parlamentarismen og anerkendte, at den ligger i den konstitutionelle Forfatnings Konsekvens. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem er i Stand til f. Eks. fra det ærede Medlem fra Thisted at faa en saadan Udtalelse frem. Det vilde naturligvis have sin Interesse og glæde mig, hvis den Opfattelse, at Parlamentarismen ligger i vor Forfatnings Konsekvens, mere og mere vilde brede sig indenfor Højre. Men at Højre hidtil har benyttet den Ulykke, der har ramt os, og saa til at spænde Ben for Parlamentarismen, det bærer Højres Presse tilstrækkelig Vidne om. Jeg skal i saa Henseende ganske henholde mig til de Udtalelser, der i Gaar kom fra det ærede Medlem fra Vraa (Thomas Larsen).

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) rejste Indsigelse mod min Karakteristik af Situationen ved Ministeriet J. C. Christensens Afgang. Han rejste Indsigelse imod, at jeg sagde, at Ministeriet maatte gaa, trods det havde parlamentarisk Grundlag under sig. Mine Udtalelser faldt i øvrigt saaledes — jeg maa maaske oplæse dem: „Ministeriet var faldet, ikke fordi det var svigtet af det Flertal, som havde skabt det og baaret det oppe, eller fordi der paa noget Punkt var en politisk Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Ministeriet, men vi oplevede det, at et parlamentarisk Ministerium maatte gaa af til Trods for, at det fremdeles havde det parlamentariske Grundlag under sig.“ Det forbavser mig, at det ærede Medlem vil protestere herimod. Jeg mente ellers, at det kun var en Kendsgerning, jeg fremdrog. Det forbavser mig saa meget mere, som det ærede Medlem erkender, at det nydannede Ministerium har sit parlamentariske Grundlag i fuldkommen Orden. For det nye Ministerium bestaar dog til Dels af de samme Mænd, og hvad der i den Forbindelse er vigtigere: det nye Ministerium vil føre ganske den samme Politik, som det afgaaede

Ministerium. Jeg kunde fristes til at spørge det ærede Medlem: Hvordan mener det ærede Medlem da, at det parlamentariske Grundlag skal give sig Udtryk? Jeg har hidtil opfattet det saaledes; at saa længe et Ministerium besad Flertallets Tillid i det folkevalgte Kammer, var det parlamentariske Grundlag i fuldkommen Orden, og først naar Flertallet ved Afstemningen var gaaet imod Ministeriet, først da var det parlamentariske Grundlag rokket. Det ærede Medlem synes at have en anden Opfattelse af Parlamentarisme. Det ærede Medlem synes at mene, at den øjeblikkelige Stemning i Befolkningen, en Stemning, hvis Omfang det end ikke er muligt paa det givne Tidspunkt at fastslaa, er det parlamentariske Grundlag. Heri er jeg ganske uenig med det ærede Medlem. Naturligvis var det den Stemning imod Ministeriet, som Alberti-Katastrofen fremkaldte — en Stemning, der særlig var udbredt i københavnske Kredse —, der gav Anledning til, at Ministeriet gik.

Men naar det ærede Medlem saa spurgte, om Forsvarsspørgsmaalet har spillet med ind, saa vil jeg sige, at der for mig ikke er mindste Tvivl om, at den Stemning, som kom op mod Ministeriet, i høj Grad blev forstærket fra Kredse, der havde en anden Opfattelse af Forsvarsspørgsmalets Løsning end Ministeriet og dets Chef. At man fra Højres Side havde Grund til at antage, at Ministeriet i sit Forslag til Forsvarets Ordning vilde gaa imod Københavns Landbefæstning, har naturligvis bevirket, at man skød til den heldende Vogn i det Haab, at der under et nyt Ministerium skulde blive bedre Vilkaar for Højres Forsvarsplaner. Jeg føler mig for øvrigt overbevist om, at dette Haab vil bryde.

Jeg havde ventet, at Diskussionen om Alberti-Affæren i alt væsentligt var afsluttet med den Adressedebat, vi havde forud for Finanslovens første Behandling, og i min første Tale gav jeg ikke Anledning til at komme tilbage til den Sag. Man er alligevel kommen tilbage dertil, man har fra forskellig Side benyttet denne Sag og denne Forbrydelse i Partipolitikens Tjeneste. Jeg synes, at man skulde være varsom i saa Henseende. Jeg synes, vi alle kunde samle os om, at Undersøgelsen skal gaa sin Gang, og om, at den skal gaa til Bunds. Det ønsker ingen i stærkere Grad end mit Parti. Men jeg synes, man skulde være varsom med at bruge den Sag i Partipolitikens Tjeneste, fordi Forholdet jo dog er det, at intet Parti hidtil har